

Přizdi, Bedna 2022

Luštit, zabloudit, opláchnout a opakovat.

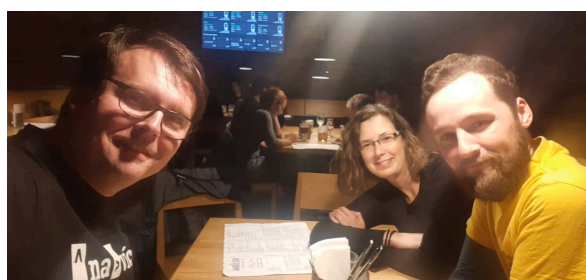
Tohle málem byla reportáž psaná za sedmičlenný tým Vepři ve při, ale protože kočárkové sekce se nějak při přechodu studené fronty roznemohly, zůstavší já a Lipča jsme se při... dali k Přizdisráčům, kteří byli, vhodně, jen tři.

Terka, Jirka a Jonáš nakonec vyrazili na trasu provětrat kočár, ale protože předpověď počasí slibovala, že by ve vaničce vezli s dítětem i vodu, což by asi neprospělo nikomu zúčastněnému, přes noc nám drželi palce on-line doma.

Před hrou travíme poslední okamžiky v suchu, konkrétně s vybranou společností, v Andělském pivovaru.

Pohled ze západu.

Pohled z východu.

Protože sedíme v hospodě, neužíváme si krásné průtrže mračen, která skrápí organizátory na startu. Teď si vzpomínám, jak jsme na [Azkabanu](#) improvizovaně přesouvali registrační stanoviště pod most na Štvanici, protože hru málem odplavilo ještě než začala... ale my teď dopijíme třetí pivo a pomalu si vezeme zadky na start taxíkem, protože linka 231 neslibuje o moc větší kapacitu než Passat, co pro nás přijel.

Ještě jsem vynechal, že doposud jsme jen tři. Lipča se kodrcá ve zpožděném vlaku z Brna a Tom se právě vrací ze světa. Zní to jako relevantní omluva, ale my všichni víme, že se jim jen nechtělo běhat po mokré louce a číst si v Bednářských listech.

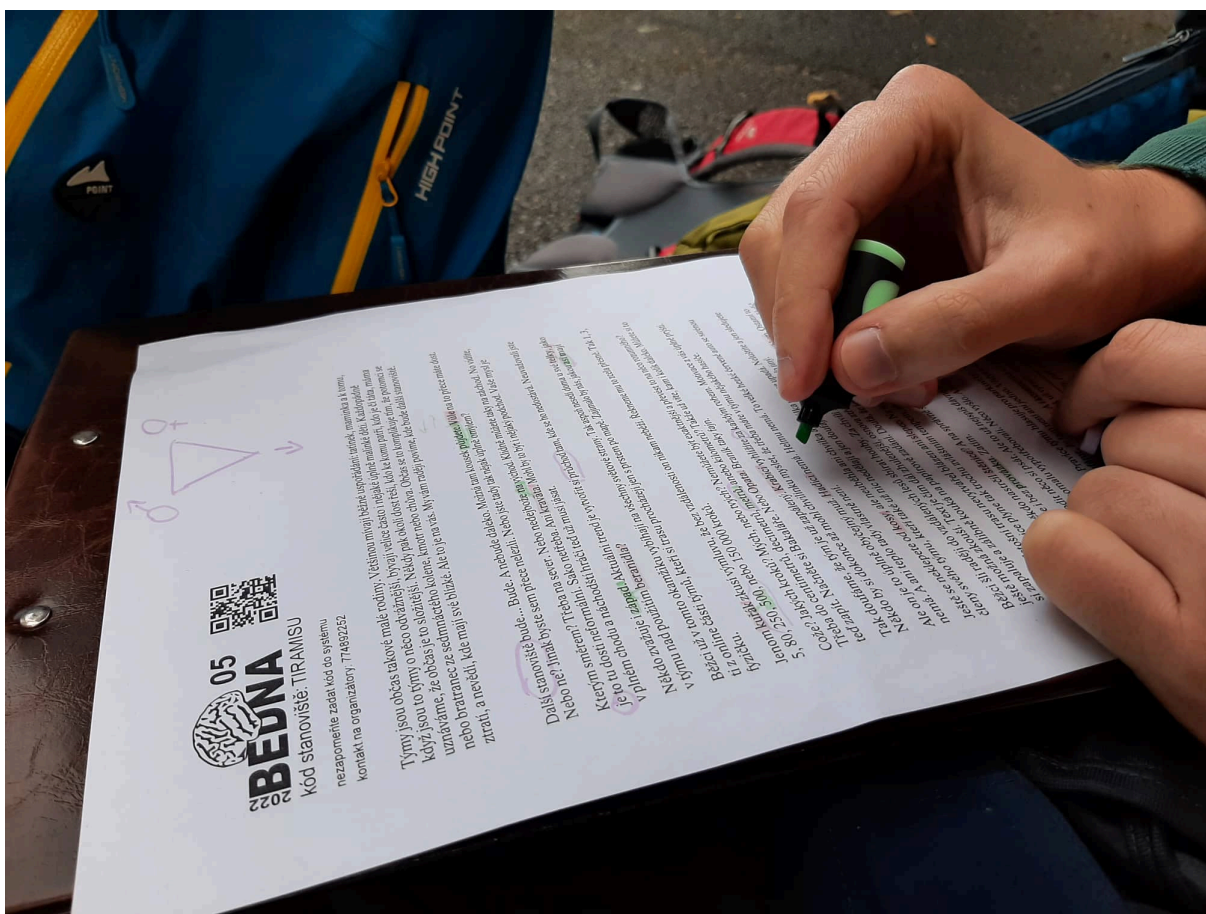
Aktivita spočívala v tom, že bylo potřeba někam doběhnout, něco si zapamatovat, odběhnout zpátky, tam si to zapsat, opláchnout a opakovat. Samozřejmě, dalo se to třeba dělat chytře, ale pokud jste Aleš, spíš si zapamatujete řetězec RBGRGBRYB... než nějaké chytrosti jako že na obrázku korálků je stejně kuliček od každé barvy. Nicméně nakonec, po jednom špatném tipu ZAPAD (nerealizovaném ZÁCHODu) a správně odhaleném ZÁPALu (nojo, měli jsme to zkusit dřív, je to šifrovačkovitější), dostáváme vyhláskovanou abecedu. Dnes to bude hláskovací, totiž všímám si, že mi v pomůckách vyměnili frekvenčku za Alfu Romeo. Po některém z oplachování se rozjasní, výhled na Prahu pod duhou je spektakulární.

Tohle ani následující šifra s morseovkou nás moc nezdrží a ani poznat, jak se zdraví číšníci, nás neposune v pořadí vpřed ani vzad. Zatím jedeme klasiku "skočíš pro to prosimtě" a brzo se usazujeme s dřevěnou deskou, kolíky a korálky na Radlické u tramvaje. Letos nám náhodný los kolečka přál, protože, až to vyluštíme, to budeme mít na Paví vrch celkem přímou cestou.

Tady už se jede bílá šňůrka.

Cestou na Paví vrch se nějak zapomínám a blbě odbočuju, čímž mě mívá zapomenuté upřesnitko. A taky se v podstatě nestihám zapojit do hlavního lušticího procesu, jen vytáhnou telefon s klavírem, odkud se brzo line Malá noční hudba. Bez velkého přemýšlení jdeme na Bertramku, kde na parkovišti pod vilou vidíme ještě ležení Kamarádů. I Rackové jsou tady a tak tušíme, že tohle zrovna dávačka nebude.

Nicméně, po nějaké té diskusi a nápadech, Dero kreslí rodinný trojúhelník a už se vybírají slova. Mimo jiné vybereme už zaznačenou *potrefenou na provázku*, protože když se dlouho díváte na šifru (jako husa do flašky), šifra se podívá na vás.

Jak je vidět, Dero správně zvolil barvy, čímž si ušetřil pár linek zvýrazňovačem (hledejte v oblasti levého malíčku).

Na další šifru vyrazíme po Antiplzeňské (to je Plzeňská, ale v druhém směru, ulice jejíž jméno si nikdo nepamatuje, protože jsou to ve skutečnosti ulice dvě), obcházíme překážky na chodníku (#machoparking) a na lavičce v parku opět vytahujeme trojúhelník a mnoho kolíků.

Tady jsou totiž v hlavní roli ony. Nejdřív se trochu zdráháme z šifry vyvléct pracně zapletené zadání z jedničky, ale Tom do toho skočí po hlavě.

Kam patří korále?

Už s prázdnou deskou objevujeme, že pokud se popíše pěkně podle abecedy (a taky zhruba tak nějak podle návodu v šifře), dostanou se písmenka na kolíky tak, že písmena prvních slov v zadání tvoří trojúhelníky. Ale moc dlouho jim to nevydrží, protože pak zase zmizí...

To za chvíli interpretujeme tak, že se bude v desce něco transponovat. Dero nevěří, že to budou celé trojúhelníky (a slibuje omluvu, je-li to tak), ale přes jeho nevoli Tom tento nápad zkouší. A dobře dělá, je to tak.

Po zkratce tramvají a autobusem přece jen musíme vyšplhat na kopec nad Měchurkou, jen trochu z jiné strany. Na přesunu zatím asi neztrácíme, na luštění šifry asi také moc ne, na čem ovšem ztrácíme, je cesta na další stanoviště.

Nejhorší.

Zkratka.

Ever.

Měl jsem pocit, že tam v lese umřu a sežerou mě srny.

Vyrážíme na sever od stanoviště, ve očekávání toho, že se nám podaří spadnout dolů k silnici jako Rackopter, kteří vylézali z houští ve chvíli, kdy jsme projížděli autobusem kolem. Vidina ušetřeného času se brzy rozplynula po nálezech plotů, střepů, ostnatého drátu a dalšího

[illegible]

Poučení pro budoucího Aleše: Do blátivého prudkého kopce se nedá vyšplhat, když se po něm v první řadě těžko schází dolů.

Tým potkávám až u ďalšieho stanovišťa zničené skoro ako ja, ale má. Dero nám rozjasňuje mysl omluvou za stanovišťa s transpozíciami trojuholníkov. No a ja sa teraz omlúvam za tieto chute chodiť zkratkou. Doufam, že sa to k říjnové stejnojmenné hře nijak neováže.

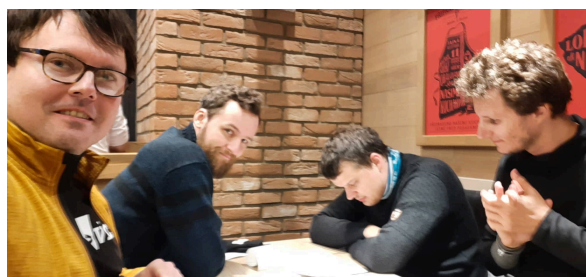
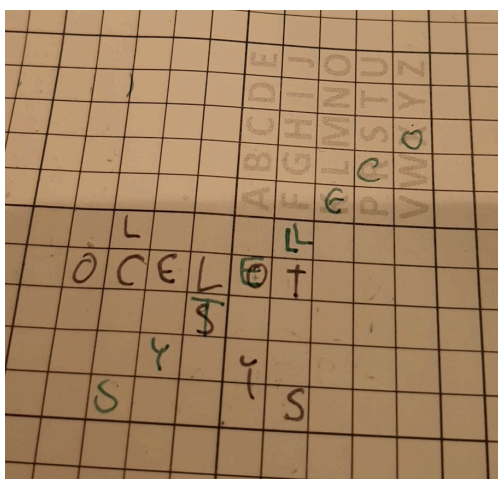
U další šifry nám to moc nezapaluje. Zajímalo by mě, nakolik se náš orientační kiks projevil ve vyčerpání nejen svalovém, ale i rozumovém. Každopádně tak nějak pořád něco děláme.

Domýšlíme slova, Dero z nich udělá Braillovo písmo a uvědomujeme si, že pomocí barev teď dokážeme použít korálky z černého provázku. Líbí se mi, že korálky nebyly jen tak jednorázová

věc. Nejdřív chceme číst jinak než máme, ale brzo nás to přejde a vyrážíme opět do temného lesa mimo cesty.

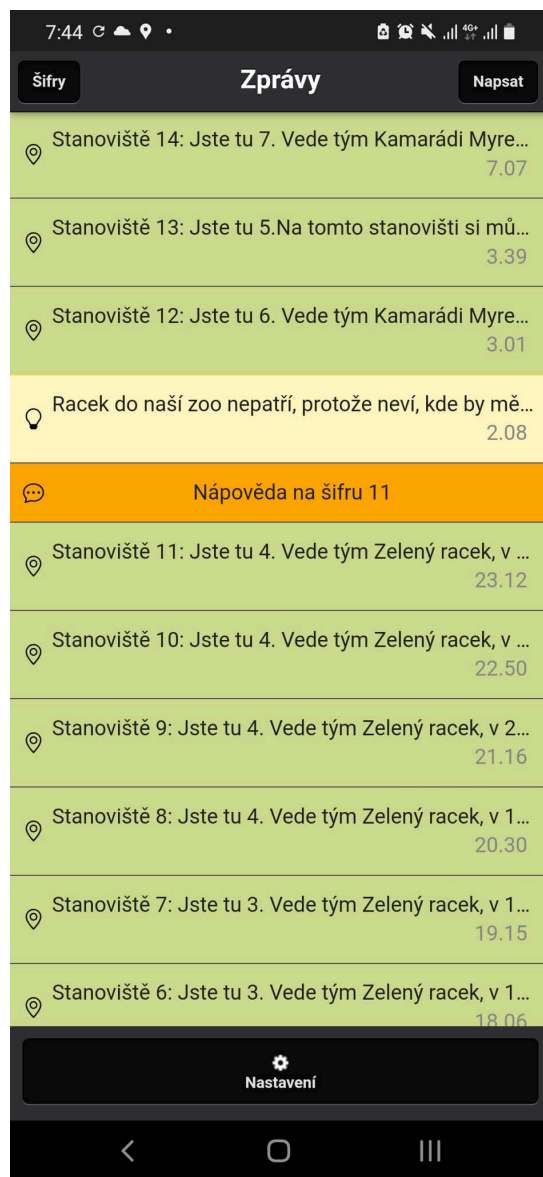
Tentokrát je ovšem přesun celkem hladký, zhruba stejně jako odhalení Hotelu Golf na dalším stanovišti. A i tady vyrážíme do temného lesa, jen po pěšině a už se naštěstí nikde neztrácíme.

Neztrácíme jakože v terénu. Psychicky trochu ano, protože tady si musíme vyčekat nápovědu a dokonce i udělat přesun proti trdomyslnosti, resp. proti očekávanému dešti. Stíháme to všechno tak akorát, abychom někdy před jednou byli v KFC na Andělu, spolu s dalšími týmy v různých stádiích ~~rozkladu~~ pokroku. Doba pobytu ve fastfoodu je přímo úměrná číslu luštěného stanoviště a tak v podniku sedíme téměř až do zavíračky. Místo ovšem bylo zvolené celkem strategicky, protože na Ladronku nám jede autobus od Švandova divadla nedaleko.

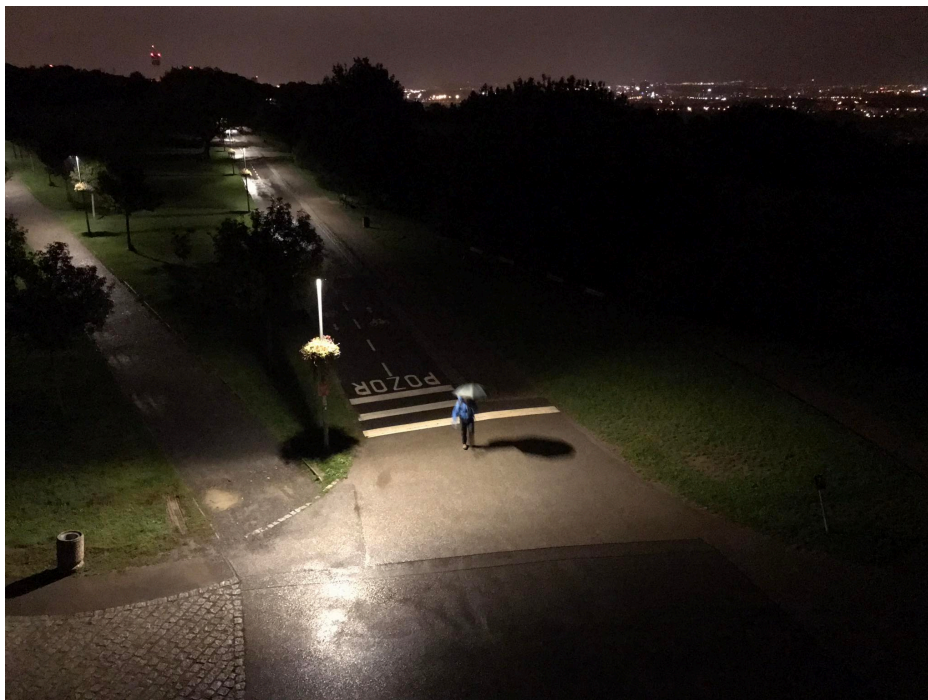
Syté lečo v KFC nepodávají.

Luštění probíhalo zhruba tak, že jsme rychle vyškrtali osmisměrku a začali dumat nad zvířaty. Proč je tam dikdik a ne třeba drozd, to jsme nepochopili až do odjezdu s vyřešenou šifrou. Co nás stálo vyřešení bez nápovědy, byla pravděpodobně nesprávná interpretace toho, že bychom měli se šifrou zatočit. My jsme totiž nezatáčeli, ale točili. Což moc nevycházelo, protože, kupodivu, nemělo. A protože jsme zvířátkům ani nelámali vaz, museli jsme si vyčekat hint o raccích. Á propos...

Vypadá to, jako kdyby se po šifře 11 s Racky už v zoo nepočítalo.

Na Ladronku dorážíme autobusem plným nočních letců. Poprchává. Tom jde skočit pro to (prosimtě). Jsme v záři reflektorů.

Tom se blíží k Šišce. Fotila Kája, to abyste si nemysleli, že někdo z nás vyběhl nahoru před ním, aby ho mohl zvětšit.

Na stanovišti Tom totiž kromě šifry vyzvedává i organizátory Káju a Wala. Šifra se mi zdá povědomá, ale i když to říkám, Dero a spol. už mají správné nápady paralelně. Já se tady asi převlíkám, nebo co, protože když přicházím k luštění, už se dějou věci. Připadám si užitečný, když hlásím, že vločky mají větvičky jen dvou druhů... Kája nás natáčí, jak vesele luštíme. Vesele proto, že Dero, odhaliv princip, nás nechává v napětí a jen hlásí písmena tajenky... PAV, SLON... asi tady budeme zase hledat nějaká zvířátka, abychom jim mohli zlázat vaz. Více ve [vysvětlujícím videu](#).

Za modrým kontejnerem měli sedět Hrošící, ale na suchém chodníku pod dubem je už prázdné. Během našeho luštění se zase rozpršelo. Vyrážíme do břevnovské klášterní zahrady, ale volíme delší cestu kolem jejího východního konce, abychom přidali do našeho záznamu další zacházku. Opláchnout a zabloudit.

Na lavičce dostáváme tři kopie věci, která se má evidentně rozstříhat. Promptně tak činíme u dvou kusů zadání, abych třetí, záložní, mohl pošlapat. Zde na nás přichází ranní krize a nějaký zásadní pokrok nás čeká až někdy v třetí hodině luštění na nástupišti metra na Petřinách. Začala nám být zima a museli jsme zvednout zadky z terasy před kolejemi na Větrníku a dát si konečně tu práci identifikovat ty nejzamotanější topologie. Pak už se nám konečně daří přiřadit k sobě všechny tři pomocné texty, z nichž jeden nechápeme, druhý neřešíme a třetí nám řekne, abychom otočili oči. V sloup? Otočíme radši tu zamotanici (desetkrát slepenou, rozlepenou... a zmoklou) a koukáme, ale tak nějak nic nevidíme. Až po chvíli hejbání papírem a uvědomění si, že je blízko ulice Na okraji, vidíme tam holku na záchodě jako vyšitou!

V metru, kde bylo na stanici nezvyklé teplo, se nám luštilo dobře. Mimo metro se mezitím rozednilo a slejvák a vichr posledního přesunu už se přesunul někam nad Vysočinu. Čekáme,

že tahle šifra bude nějaký špek, protože podle Bina tam Kamarádstvo sedělo poměrně dlouho. My naštěstí ne a připisujeme si druhý nejrychlejší čas. Druhý beztak proto, že Seznamáci určitě ignorovali zákaz vstupu na nejpřímější cestě. Určitě. Nemohlo to být tím, že jsou třeba chytřejší, nebo tak.

Jedna zastávka tramvají přece stojí za to. “Kam byste si sedli, kdybyste byli tým?” ptá se Kája, když natvrde postáváme vedle šifry a už se snažíme luštit. To, že nám taktně naznačuje, že bychom mohli tak trochu poodstoupit, nám dochází až když se k tomu odhodláme sami od sebe.

Zaparkujeme před vchodem do KFC, které otvírá bohužel až za hodinu. Vlastně tady děláme tak nějak všechno správně, jen nám to nějak nevychází. Nakonec to vyjde. Jako mohlo dřív, ale to není první šifra, o které bych to dnes řekl, takže už jsme zvyklí.

“Jestli to nebude takhle, tak to Qurrito nacpu Káji do ...” – neznámý autor

Rychlý přesun na tramvaj a šup kolem Džbánu. Cestu lemují zkroušené pohledy ostatních dříve došedších. Nechci se k nim přidat a tak po důležitých a správných pozorováních ze šifry tajenku se Šárkou navíc prostě přečtu. Eh. No, co už. Kdybych do ní koukal delší dobu, asi přečtu i nějaké kóty a tak, ale tak moc jsem se chtěl podívat na něco jiného, že jsem to prostě šel zkusit. A bylo to tam. Zbytek týmu mezitím řešil hada, měl správná pozorování, ale nedoluštil. Asi je to deformace z Po trati, kde člověk chce tajenku a nesnaží se tolik šifru vyluštit, jako prolomit. U téhle šifry mě to vlastně i mrzí, když znám řešení.

Džbán k nám ale nebyl milostivý. Tom odhaluje správný nápad za (třicet) pět minut dvanáct a za tu dobu sotva vykonstruujeme dvě třetiny z požadovaných slov a to část z nich s pravděpodobností hraničící s jistotou špatně. Například druhou část tajenky, v našem provedení BLÍKO TUKR VEKA, interpretujeme jakože musíme říct heslo *žemlovka*. Luštit to ale zábava byla, šifra byla opravdu povedená!

Poledne, konec. Cíl je jinde, než jsem si tipoval před hrou, ale je i tak blízko.

Co bylo v letošní Bedně? Především dobrý pocit a silný herní zážitek. Ačkoliv jsme v týmu luštitele neváleli tak, jak jsme si před ní představovali, je potřeba říct, že obtížnost a vyladěnost šifer padla přesně do toho středu terče, kam by, podle mě, na prestižní noční hře padnout měla. Líbí se mi, jak se váš rukopis vypsál do klasického bednářského exaktního minimalismu. Nějaké nápady, ale hlavně bylo potřeba si všimnout skrytých souvislostí, které při správném řešení zapadnou do sebe. A co se týče rukopisu, Ladiny obrázky taky potěšily. Navíc mě, myslím si, že i nás, velmi potěšila trasa. Po loňsku a při letošním dešti jsem byl rád, že se dalo schovat, že jsme si užili klasickou městskou hru s přesuny MHD i luštěním ve fastfoodu, stejně jako na místech, kam normálně nezajdu, i když je mám v podstatě pod nosem.

A taky jsem si odnesl artefakt. Ten jste letos vymysleli výborně. Ze začátku s ním byla zábava, pak přišlo i na hlubší přemýšlení a jeho využití bylo tak akorát.

A nakonec i poučení o přesunech. Zkratkou už nikdy na šifrovačce nepůjdu. Konec konců se mi nechce chodit ani mentálními zkratkami.

Díky, organizátoři, povedlo se vám to!

A/eš